

Stedet. Det samme gælder om Ordet „Konkurrence“, hvor det staar i landbo-teknisk Betydning og altsaa gælder 2-aarig Undersøgelse af Kvæghold. Det maa staa, til vi kunne skabe eller finde et nyt dansk Ord, der kan træde i Stedet. Hvor derimod „Konkurrence“ staar i den sædvanlige Betydning, at Dyrene fremstilles for et Skøn, for at æske Præmie, maa det i Almindelighed kunne fjernes. Da Loven altsaa har fremmede Ord nok, er der Grund til at komme af med dem, hvor det er muligt, særligt naar man kan finde danske Ord, der ere bedre, tydeligere og handeligere. De mange fremmede Ord, vi dænge op i vore Love, ere uheldige, dels fordi de gøre Stilen prægløs og i dybeste Forstand utydelig, og dels fordi de ere langt mindre brugelige end de danske Ord, idet det er svært at aflede ny Ord af dem. Det gælder f. Eks. Ordet „Kommission“. Det er et daarligt Ord. Man kan ikke af det aflede et Ord, der betegner den, som sidder i en Kommission. Vi maa til det Brug danne et 5-Stavelses Ord som „Kommissionsmedlem“, og jeg har under Udvalgsbehandlingen endog hørt Ordet „Kommissionsudvalgsmedlem“. Af danske Ord vil man derimod lettere kunne aflede Ord der betegne beslægtede Begreber. De fremmede Ord ere med et Billede, som de ærede Landboere ville forstaa, daarlige Avlscentre. Der opstaaer ikke med Lethed ny Ord af dem. Tilmed er Ordet „Kommission“ mindre tydeligt end det, jeg gerne vilde have ind. „Kommission“ betyder overhovedet nogle Mennesker, man „sætter sammen“, det kommer af det latinske „committere“ og betegner noget, man sætter sammen til et eller andet. Saafremt dette Ord paa Dansk har en særlig Betydning, betegner det, at Mænd eller Kvinder ere traadte sammen for at overveje en Sag — „Skattekommission“ — eller for at undersøge en Sag — parlamentarisk Kommission — men her, hvor det er Opgaven for de Tyre- og Hingsteskuer, som Loven omtaler, at udtale et Skøn paa Grundlag af Undersøgelser og fælde en Dom, have vi et tilsvarende Ord i det danske Sprog, som vi ikke bruge stærkt, men som falder os let i Munden. Det er Ordet „Nævn“. Det er et kort Ord og betegner netop denne Art Virksomhed. Vi have allerede faaet det ind i „Sygekassenævnet“, og hvis det lykkes os at faa gennemført Retsreformen, ville vi ogsaa faa det ind i vor almindelige Retspraksis for et ganske tilsvarende Hverv som det, der anvendes ved disse Skuer. Vi have

derfor ment, at „Dyrskuenævn“ vilde være et godt Ord i Stedet for „Dyrskuekommission“. Og naar vi ikke desto mindre i Strid med vor Overbevisning ere villige til at gaa ind paa, at det ærede Udvalg tager dette Forslag tilbage, er det, fordi den højtærede Minister ikke gerne vil gaa ind paa det, da han mener, at man nu en Gang er saa vant til „Kommission“, at man ikke skal røre ved det. Jeg vil imidlertid ikke fremkalde nogen Afstemning i denne Sag, fordi Afstemningen i Virkelighed ikke vil blive et Udtryk for, hvad alle de ærede Medlemmer mene om dette Spørgsmaal. Mange ønske nemlig at følge Ministeren, skønt de i og for sig holde med mig i min Bevisførelse.

Men jeg maa have Lov til at tage fat paa selve det almindelige Grundlag, der ligger i den Indvending: Nu er man vant til at sige „Kommissioner“, det kan man godt arbejde med, hvorfor skal man saa indføre Ordet „Nævn“. Hvis vi godkende denne Opfattelse, ere vi hjælpeløst fortabte, saa kunne vi aldrig komme ud af Vanen eller den Skure, hvori vi have været, navnlig i de sidste 30 Aar, i Retning af at gøre vort Lovsprog kraftløst og fremmedartet. Stoppe vi ikke i denne Udvikling, vil det efterhaanden blive et internationalt Volapük, der har det til fælles med det egentlige Volapük, at der intetsteds er i Verden, hvor det tales eller forstaaes. Denne sørgelige Udvikling af Lovsproget skulde vi se at standse. Der har en Gang ud fra Folketinget selv været gjort et stort Arbejde for at faa denne Udvikling standset, og det lykkedes paa den vigtigste af alle danske Love. Uagtet Folk vare vante til fremmede Ord i Stænderforsamlingen som „Komiteer“, og skønt disse havde deres „Referenter“, og disse stillede deres „Amendement“, fik vi i den grundlovgivende Rigsdag ved mange Menneskers Samarbejde, men vist navnlig ved Martin Hammerichs klare Arbejde, i Stedet for „Komiteer“ Ordet „Udvalg“ og Ordet „Ordfører“, skønt man var vant til „Referent“, og skønt vi havde det herlige, bureaukratisk klingende „Amendement“, satte man dog i Stedet for „Ændringsforslag“. Havde man der fulgt den Tankegang, at Folk nu en Gang ere vante til disse Fremmedord, havde vi ikke faaet det klare og gode Forretningssprog, der nu udmærker vort Rigsdagsarbejde. Jeg er nu, i Strid dog med min Overbevisning, villig til at lade „Nævn“ falde og „Kommission“ staa.

Jeg skal dernæst omtale enkelte andre